

ІНШИЙ БІК ДЕМОКРАТІЇ, АБО ЧЕРЕЗ ЩО ЗАГИНУЛА ЮЛІЯ МАТЯШ

Сучасне українське суспільство, намагаючись відірватися від радянського минулого, все більше тягнеться до європейських цінностей. Таке патологічне викривлення політичних векторів аж занадто дорого обертається для нашого соціуму. Усюди ми стараємося використати новомодні поняття, дія яких трансформується іноді у скалічені долі багатьох людей.

Одними з таких векторів, є поняття толерантності, демократії, поваги прав людини тощо. Звісно, що дотримання цих засад приведе до розвитку гармонійного суспільства рівних прав та можливостей, але чи все так насправді і чи не спотворюємо ми звичайнісіньких речей?

Мова піде про запровадження в Україні ювенальної юстиції. Цими страшними буквами ЮЮ сьогодні залякують у Росії, та не діточок, а дорослих. Новомодні західні тенденції, а головна з них – дотримання прав дитини, принесли до братерської країни горе не в одну родину. На черзі й українські сім'ї.

Сутність ювенальної юстиції найбільше серед пострадянських країн розкрилася саме у Росії – там вона лютує вже декілька років. Основна мета діяльності – забезпечення прав дитини на гармонійний розвиток, при чому у своїй діяльності організація керується чудернацькими правилами. Наприклад, дитину можна вилучити з родини через те, що матеріальний статок у сім'ї невеликий та у перерахунку грошей на одну людину дитина не отримує мінімального прожиткового мінімуму. Цікаво, що держава, яка сплачує декретні гроші у розмірі ста тридцяти гривень на місяць (до трьох років), не дуже переймається про підвищення цієї виплати.

Друга причина, за якою можуть забирати дітей, це незадовільні побутові умови. Тобто недостатність житлової площі або не зроблений ремонт можуть вплинути на те, що дитину розлучать з батьками. При цьому давайте згадаємо, що ціна квартири зараз для сім'ї з середнім статком просто недосяжна, а молодіжне кредитування (або як модно кажуть – житлова іпотека) потребує першого внеску у розмірі двадцяти п'яти відсотків від вартості житла. От і виходять ті ж самі шалені цифри. Або збирати на квартиру, або не народжувати зовсім – інших варіантів для розв'язання проблеми немає. Тому й не дивно, що зараз багато родин не мають окремого житла і спільно проживають з батьками одного з подружжя.

Третя причина, і не менш безглузда – виховний тиск на дитину. Обмеження прав і свобод дитини не припускається, а якщо сама дитина пожалілася представниками соціальних служб на те, що вдома над нею чинять тортури (забороняють палити, пізно приходити додому, вживати спиртне тощо), то тут нема батькам прощення.

Ще одна позиція – виконання дітьми хатньої роботи. Це все красиво маскується під використання дитячої сили у власних намірах. Начебто дрібна

допомога у господі чи вдома вплине на негармонійність розвитку малечі. А коли ж тоді до праці привчати, якщо дитина не знає, що це таке?

Останній пункт у цьому ланцюжку вже не викликає подиву, але за своєю безглуздістю не поступається іншим. Це – надмірна любов батьків до дітей, що псує їхню особистість і впливає на розвиток. Вважається, що батьки своїм авторитетом пригнічують розвиток індивідуального у дитині і тим самим порушують її право на вільний вибір.

Зауважу, що у 2008 році відповідна постанова під приводом дотримання прав дитини парламентом була відхилена, оскільки одразу втрутилися представники церкви, та й самі парламентарі не зважилися на такий крок. Надання органам соціальної опіки таких значних повноважень щодо вилучення дитини з сім'ї мало на меті призупинити ріст дитячої безпритульності, злочинності та інших негативних проявів, однак досвід Франції, де ця система працює більше, ніж півстоліття, яскраво доводить, що у цій сфері показники аж ніяк не зменшилися. А у Канаді занадто досвідчені діти подають на батьків у суд за те, що ті обмежують для них час дозвілля (зауважимо, що за провини). У Нідерландах на весь світ пролунала історія з сином Тетяни Денисової, якого забрали з родини через начебто конфлікт з матір'ю щодо шкільних оцінок, а у Франції – справа Наталі Захарової, яка також втратила дитину після розлучення з чоловіком-французом. Навіть президенти двох держав не змогли вирішити питання на найвищому рівні, оскільки ювенальна машина тут працює давно й втрутитися у її діяльність майже неможливо.

В Україні зараз (до 2014 року) працює робоча група з представників різних відомств, яка має на меті виробити конкретні кроки по впровадженню ювенальної юстиції. Цікаво, що справа тільки-но пустила свої корені, але вже паростки тут як тут. Соціальні служби занадто переконливо починають впроваджувати деякі аспекти ювенальної юстиції у життя, а саме – вилучають дітей та віддають у дитбудинки. До речі, не гребують вони й віком дітей – забирають як новонароджених, так і вже підлітків. Мабуть, критерії таки дещо інші...

На останок хотілося б зазначити, що окрім зламаних дитячих долей, ювенальна юстиція вже може рахувати й скалічені долі батьків. Гірше за все, що деякі матері психічно не витримують таке. 16 вересня 2010 після того, як у Полтавській області у Лохвицькому районі працівники соціальної служби забрали у тридцятирічної Юлії Матяш двох дітей (хлопчик – 7 років, дівчинка – 1,5 роки), жінка кинулася на залізничну колію під потяг та загинула. Подібні суїциди кояться у районі не вперше. Під знаком питання залишилися історії родин Ноур (Одещина), Бугунових (Дніпропетровщина), Болотових (Миколаївщина), Запорожець (Новоолександрівка) та інших.

Рух держави на шляху до євроінтеграції, забезпечення дотримання прав та свобод людини не повинні стати перешкодою для забезпечення кожній людині щасливого батьківства, а малят – дитинства.